

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 132 – març 2014

Testimonis de la llum i de la veritat

Tots els cristians som cridats a ser testimonis de la llum i de la veritat. Podem ser testimonis de la llum a partir de la consciència de ser il·luminats, de la consciència que en Jesús “som llum”. La llum ens arriba des de Déu, ens inunda i ens posseeix. La llum és una, nosaltres en som una petita part. Hauríem de meravellar-nos d'aquesta capacitat que Déu ha dipositat dins nostre: la nostra veu, la nostra vida, es pot transformar en reflex d'aquella llum, en paraula de salvació, com la de Jesús, una paraula, però, que respecta sempre la llibertat de l'altra persona.

Som testimonis de la veritat quan descobrim que aquesta no és un concepte, sinó que la identifica amb una persona, amb Jesús: «si us manteniu en mi coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures». El testimoni no és mai el protagonista, és només el dit, la veu, que mostra

el camí per arribar a Jesús, Ell és la llum i la veritat. Posar-nos al servei de la veritat és una recerca, és la decisió de prendre un camí que ha d'orientar tota la nostra vida.

La pregària, la interiorització i una actitud sincera i humil ens faran anar descobrint que la veritat no és una possessió, només Déu la posseeix perquè Ell és la Veritat i nosaltres som posseïts per ella. També la veritat, com la llum, és una, i nosaltres estem en la veritat en la mesura que estem arrelats en Ell: la Veritat és l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesús i que es vessa en els nostre cors. Quan estem en l'amor, estem en la veritat.

Per altra part, en la mida que deixem d'absolutitzar la nostra petita veritat, creixem en llibertat i en comunió. Obrir-nos a la veritat dels altres és camí de creixement personal, de realisme, perquè la veritat

es fa entre tots, valorant tot el que és bo i positiu de cadascú. Això és decisiu, no sols per a la vida de l'Església, sinó també per a la construcció pacífica de les comunitats, de la societat.

Tots som servidors de la llum i de la veritat; la nostra vida i la nostra fe és un procés que va avançant: des de memoritzar la Paraula fins a

personalitzar-la, des d'escoltar el missatge fins a creure'l personalment. La contemplació d'aquesta Paraula ens purifica el cor, ens va transformant i ens converteix en testimonis coherents i joiosos de Jesús.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

Frederic Chordá

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer a través del butlletí, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a Frederic Chordá.

Any i lloc de naixement i tot el que trobis rellevant

Sóc de Barcelona, tinc 61 anys, professor d'Història, prop de jubilar-me; casat i amb un fill que va fer la catequesi i la comunió aquí.

Des de quan participes de la litúrgia o coneixes Sant Pere de les Puel·les?

Vinc des dels sis anys, ja amb el col·legi; confirmat a l'església, amb reixes i cortines [1960]; de forma continuada, des de 1970, fa 44 anys.

Que és per a tu Sant Pere de les Puel·les?

L'experiència de la litúrgia que fa Déu present, i l'amistat litúrgica amb els que hi participem, que és una forma de relació i d'afecte, molt insòlita avui.

És l'expressió d'una identificació compartida, viure atentament el que pertany a un àmbit estrany, fora de les lleis de la física, que és la religió, mitjançant l'atenció i la bellesa de la litúrgia, en les seves paraules i gestos.

He volgut projectar, com he pogut i sense acabar de reeixir, aquesta atenció i bellesa que observem en el culte, a d'altres aspectes de la vida; i m'ha ajudat a escriure un llibre [sobre les pintures de Sant Climent de Taüll].

CARME VILLARROYA

COMUNICACIÓ SOBRE EL DIM DES DEL MONESTIR

No tothom sap que els monjos i les monges de tot el planeta hem estat invitats molt explícitament a promoure el diàleg interreligiós. Fou el papa Pau VI qui promogué aquesta crida i la va concretar en el diàleg de la nostra experiència espiritual.

De fet ja hi havia hagut uns monjos pioners implicats en aquest diàleg, com Henri Le Saux i Thomas Merton.

Aquesta crida va començar sobretot en sensibilitzar les comunitats benedictines, cistercenques i trapenques a preparar-se per a l'encontre amb els monjos i monges d'altres tradicions. Això demanava un cert interès i, encara més, una formació. La nostra comunitat aviat farà 25 anys que hi està compromesa.

Al començament i després de molts intents d'encontres vam comprendre que el més important d'aquest diàleg és realment compartir profundament les nostres creences espirituals. A Catalunya ja fa molts anys va néixer un grup que, cada tres o quatre mesos, ens trobem una jornada completa i compartim silenci i meditació i aprofundim algun text de les nostres diferents escriptures. Aquest grup el formem dos lames budistes, un monjo hindú, dos musulmans i tres cristians.

També aviat vam començar a organitzar uns cursos de formació interreligiosa a Montserrat. Aquest any serà ja el desè curs.

Sabem que Déu és un de sol i que, des del seu amor, no ha parat mai de revelar-se als homes. A nosaltres ens cal respectar les nostres diferències reals. És fonamental saber-se enamorar de la diferència de la fe de l'altre. Déu vol i estima les diferències i vol que també nosaltres les estimem.

El diàleg interreligiós comporta una base molt important que és l'amistat. Si no hi ha amistat, hi haurà apologetica. Jo sempre he cregut que el diàleg comporta l'amistat i la simpatia envers l'altre. Llavors, encara que l'altre et digui coses molt diferents de les que tu penses, és ja el teu amic i el teu germà i ell t'ensenyarà més que molts llibres. L'amistat és fonamental per a mi.

En el diàleg ens trobem amb l'altre, convivim amb l'altre i aprenem a estimar-lo. És en aquest marc quan es pot deixar de banda la por a la pèrdua de la pròpia identitat i, encara més, al sincretisme. L'altre sap que tu no pretens convertir-lo a la teva fe i que l'aculls tal com és i que, amb ell, vols fer camí vers la veritat plena.

El diàleg és Terra Sagrada i cal anar-hi descalç.

L'altre també ha acollit el do de Déu i té una paraula divina per a comunicar-te.

Els monjos que vivim en comunitat tenim molt de guanyat en aquest terreny, perquè per a viure en comunitat s'ha d'aprendre a estimar les diferències.

GRISELDA COS, mb

Des del testimoniatge

Carta de José Antonio Pagola al papa Francesc

Estimat germà Francesc:

Des que vas ser elegit per ser la humil “Roca” sobre la que Jesús vol seguir construint avui la seva Església, he seguit amb atenció les teves paraules. [...] En pocs mesos t’has convertit en una “bona notícia” per a l’Església, fins i tot mes enllà de l’Església. Per què? [...]

Gairebé sense adonar-nos, estàs introduint en el món la Bona Notícia de Jesús. Estàs creant en l’Església un clima nou, més evangèlic i més humà. Ens aportes l’Esperit de Crist. Persones allunyades de la fe cristiana em diuen que els ajudes a confiar més en la vida i en la bondat de l’ésser humà. [...]

Jo sé que en l’Església necessitem reformes molt profundes per corregir desviacions alimentades durant molts segles, però aquests últims anys ha crescut en mi una convicció. Per tal que aquestes reformes es puguin fer, necessitem prèviament una conversió a un nivell més profund i radical. Necessitem, senzillament, tornar a Jesús, arrelar el nos-

tre cristianisme amb més veritat i més fidelitat a la seva persona, el seu missatge i al seu projecte del Regne de Déu. [...]

T'agraeixo que abraçis els nens, [...] ens ajudes a recuperar aquest gest profètic de Jesús. [...] Ens havíem oblidat que en el centre de l'Església, atraient l'atenció de tots, hi ha d'haver sempre els més petits, els més fràgils i vulnerables. [...]

T'agraeixo que ens cridis de forma reiterada a sortir de l'Església per entrar en la vida on la gent sofreix i gaudeix, lluita i treballa: aquest món on Déu vol construir una convivència més humana, justa i solidària. [...]

Gaudeixo subratllant les teves paraules: «Hem de construir ponts, no murs per defensar la fe»; necessitem «una Església de portes obertes, no de controladors de la fe»; «l'Església no creix amb el proselitisme, sinó per l'atracció, el testimoni i la predicació». [...]

No ens crides a una conversió individual. Ens urgeixes a una renovació eclesial, estructural. [...] Per això ens demanes que ens preguntem sincerament: «Estem oberts a les sorpreses de Déu o ens tanquem amb por a la novetat de l'Esperit Sant? ¿Estem disposats a recórrer els camins nous que la novetat de Déu ens presenta o ens atrinxerem en estructures caducades que han perdut capacitat de resposta?» [...]

Vull acabar aquestes línies expressant-te humilment un desig: tal vegada no podràs fer grans reformes, però pots impulsar la renovació evangèlica de tota l'Església. [...]

Francesc, ets un regal de Déu. Gràcies!

Des de la reflexió

“L'alè de l'energia” amb Àngela Volpini i Laia d'Ahumada

El diumenge 13 de gener d'enguany l'església del monestir s'omplí de gom a gom, el so del gong i el cant *a capella* de Lídia Pujol van donar pas a la conversa entre l'Àngela i la Laia de Ahumada intentant provocar que l'Àngela ens comunicés tot allò que porta a dins.

El pensament central de l'Àngela –«He vingut a ensenyar el camí de la felicitat damunt de la terra»–, vol ajudar l'ésser humà a ser conscient de les seves infinites possibilitats de desenvolupament i relació.

Va dir coses molt interessants, algunes de les quals resumim tot seguit:

«L'experiència mística et fa veure més enllà de la realitat, malgrat que tu saps que aquella és la teva realitat, el teu camí. És veure la teva possibilitat i la capacitat de realitzar-la en la història.»

«No necessitem mestres espirituals. La nostra experiència és única. Escolta't i decideix què vols ser i després podràs gaudir de tots els mestres, i seran una riquesa, no un condicionament.»

«L'home ha de fer la història i la dona ha mantingut l'esperança en l'amor.»

«La religió dóna respostes. Jo no vull donar respostes, sinó la confirmació d'allò que cadascú sent en el seu interior i el coratge perquè s'ho cregui fins al final.»

«És necessari fer una revolució cultural: modificar la imatge que tenim de nosaltres mateixos. La nostra cultura és la dels models, no la de l'originalitat de ser qui som. I si no ens agrada el món, l'hem de canviar: aquesta és la nostra creació.»

«Hem d'escoltar la pregunta existencial i donar-li resposta. Fer que el nostre desig es pugui realitzar, perquè allò que és el nostre desig és la nostra possibilitat.»

I, per acabar, la Marta, al gong, i la Lidia, a la veu, filant possibilitats.

LAIA DE AHUMADA

Des del Fòrum

III Fòrum Català de Teologia i Alliberament

Sota el lema *Lluitem per l'esperança* els dies 25 i 26 de gener d'enguany es va celebrar a Barcelona la seva tercera edició consolidant-se com un «espai de trobada per a totes les persones convençudes».

des que cal construir ponts i sinergies per afavorir una vivència alliberadora de l'espiritualitat» tal com proposava la convocatòria del ma-teix.

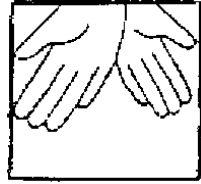
Ha estat un fòrum heterogeni i participatiu, amb una assistència de més de 400 persones vingudes de tot Catalunya. Destaca de mane-
ra especial l'elevat nombre de tallers organitzats, més de seixanta, la seva qualitat i diversitat: noves formes de comunitat, iniciatives soci-
als mogudes per una espiritualitat solidària, la realitat de la crisi, el creixement de l'exclusió social, el cooperativisme, la banca ètica, ai-
xí com l'activa participació de diverses confessions religioses, l'acollida de immigrants, on s'exposaren experiències que actualment tenen lloc al nostre país. Es constata com «el teixit social català s'alimenta de la fe de molts creients» per la capacitat de vincular el compromís social amb el vessant espiritual.

En la benvinguda Jaume Botey va situar la convocatòria en l'horitzó del Fòrum Social Català que se celebrarà a Barcelona el mes d'abril d'enguany, i va explicar que el Fòrum Català de Teologia i Alliberament és la visió teològica, espiritual i transcendent d'aquest moviment que té molt clara la necessitat de comprometre's en la di-
mensió social.

Cal destacar també la presència de la pregària i la celebració, perquè el Fòrum, «vol ser una experiència profunda de comunió que ens relliga amb Déu, amb nosaltres i la natura, que veu la religió com una proposta». En cada convocatòria s'ha demanat la participació del monestir de Sant Pere de les Puel·les en l'organització d'un taller. Enguany es va oferir un espai de pregària contemplativa a través dels salms amb acompanyament de cítara. Hi participaren les germanes Griselda Cos, M. Teresa Botey i Conxa Adell. El títol del taller fou: «El Senyor m'il·lumina i em salva, qui em pot fer por?»

El Fòrum va finalitzar amb la convocatòria de la quarta edició al 2016 i amb l'audició d'un petit i emocionant concert a càrrec de la coral de l'Associació Àkan, de Girona, dedicada a l'acollida de perso-
nes immigrants en situació de dificultat. Els cants, que connectaven amb la vivència dels tallers del Fòrum i que donaven a entreveure la vibració integradora d'universos molt diferents, provocaren molts aplaudiments.

JOSEFINA BASSETS

Senyor, no ens crides a il·luminar les ombres de la nit
amb fràgils espelmes,
protegides dels vents, amb les nostres mans,
perquè no s'apaguin;
no ens crides a ser miralls
que reflecteixin llums que no són nostres.
No, tu ens crides a ser i a contagiar la llum.

Tu ens ofereixes ser llum des del nostre interior,
cossos encesos amb el teu foc inextingible,
en la medul·la dels ossos.

Tu ens crides a ser, com tu, bardisses ardents,
que cremen sense consumir-se

Tu ens convoques a ser llars de foc
que congreguen els amics,
per compartir paraules, intimitats, somnis i serenors.

Tu ens convides a ser foc profètic
que esquinçà la nit, la nit que amaga mort i pecat.

Tu ens ofereixes ser llum del poble,
fogueres de Pentecosta,
en una persistent combustió dels nostres dies,
encesos pel teu Esperit Sant.

Llum, si, sempre Llum.

Senyor crema en nosaltres, perquè puguem ser llum.

traducció d'un salm de G. Buelta